

ဆုလေးနွယ်
စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုလေးနွယ်

သတို့သားနေရာမှန်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

၂၈၆

မင်းထယ်နေလင်းက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ခေါင်းဖြီး
ကာ ရေမွှေးဖျန်းလိုက်သည်။ ။

မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့အလုပ်စဝင်ရတော့မည်။

"ပါဝါဆဲဗင်း" ကုမ္ပဏီလီမိတက်ပိုင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်
ဆိုဒ်ထဲမှာ သူတစ်နေ့ကုန် နေရမှာ မို့ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးကို
လွတ်လပ်စွာ သုံးစွဲဦးမည်။

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ် လမ်းမလျှောက်ရတာလည်း
ကြာခဲ့ပြီ။ ပလာဇာတွေ ရှော့ပင်းမောတွေလည်း တစ်ပတ်လောက်တော့
ပတ်ရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ဘိလက်ယက်စနုကာ ခန်း ဝင်ချင်ဝင်...၊ မဝင်ချ
င်လည်း အင်တာနက်ကဖေးလေးတစ်ခုမှာ ဂျောက်ချမည်။

ညစာကိုလည်း အပြင်မှာ ပဲ စားမည်။

မင်းထယ်က မှန်ထဲကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ အခုတော့
သူဟာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနဲ့ ဝင်ငွေ အတန်အသင့် ပိုင်ဆိုင်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ...။

စက်ဝိုင်းက သူ့ကိုဆိုဒ်မန်နေဂျာခန့်သည်။ ။

ပြီးတော့ တစ်လစာငွေကြိုထုတ်ပေးသည်။ ။

နေစရာတိုက်ခန်းလည်း စီစဉ်ပေးသည်။ ။

ဘာလိုသေးလဲ...။

မန္တလေးက အခြေအနေထက်စာရင် ဟန်ကျပြီလို့ ဆိုနိုင်သည်။ ။

ဖေကြီးကိုလည်း လစဉ် ငွေပို့ပေးနိုင်တော့မည်။

မင်းထယ်စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါး တက်ကြွနေသည် မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

စက်ဝိုင်း...စက်ဝိုင်း...။

အခုတော့ စက်ဝိုင်းဟာ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်ပိုသွားပြီ...။

သူ့အလုပ်ရှင်...တစ်နည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ပေါ့...။

ဒီခိုင်းကလန်းပြီး လူကမာရေကျောရေနှင့် အပိုးမကျိုးပဲ ဆောင့်ကြွားကြွား ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုပေမဲ့ စိတ်ရင်းကကောင်းသည်။ ။ လက်ဖွာသည်။ ။ ရက်ရောသည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲတွေ့ပြီးဆိုရင် အဲဒီ လူအပေါ် အင်မတန် ကောင်းပါသည်။ ။

မင်းထယ်သည် စက်ဝိုင်းအကြောင်း ခေါင်းထဲတွေးရင်းကပဲ အခန်းထဲကထွက်၊ တံခါးပိတ်ဖို့ သော့ယူသည်။ ။

ဝတ်ထားတာက မီးခိုးဖျော့ရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် မီးခိုင်းရင့်ရောင် စတိုင် ဘောင်းဘီအပွမို့ ရူးဖိနပ်ပဲစီးဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်သည်။ ။

ဖိနပ်ကို မစီးခင် ခြေအိတ်ကို အရင်စွပ်သည်။ ။

ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကို ကြွေပြားခင်းပေါ်ချကာ မစီးသေးပဲ အခန်းမီးပိတ်ဖို့ ၊ မိန်းချဖို့ ဒီဘက်က အကွေ့လေးကို လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

မီးပိတ်၊ မိန်းချပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်ချိန်မှာ ပင်...။

"မောင်ရေ... မောင်... ဖုန်းမြည်နေပြီမောင်ရဲ့ ... မောင် ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးလေ... မောင့်ဖုန်း မြည်နေပြီ မောင်ရဲ့ ..."

ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူမျက်ခုံးပင့်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားရသည်။ ။

ဖုန်းမြည်သံကလည်း ကြည့်ဦး...။

မောင်ရေ ... မောင်ရေနှင့် တစ်မောင်တည်းမောင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စဖွယ် အသံဖြစ်နေသည်။ ။

ဒါသူ့ကို စက်ဝိုင်း တမင်နောက်ပြီး ဒီအသံသွင်းပေးသွားတာပေါ့...။

သူကလည်း ဒီမနက်မှ စတင်ကိုင်ခွင့်ရတဲ့ GSM ဖုန်းလေးကိုင်ရင်း Ring မပြောင်းမိသေးဘူးလေ။

ဖုန်းက အခုမှ စတင်တော့ နည်းနည်းတော့ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသေးသည်။ ။

ဒီဖုန်းကိုလည်း စက်ဝိုင်းပဲ ဝယ်ပေးတာပါ...။

သူ့ဆီဖုန်းဆက်မဲ့သူဆိုတာလည်း စက်ဝိုင်းတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတော့ မင်းထယ်က အေးအေး ဆေးဆေးပင် ဖုန်းဘက်ထရီသွင်းထားတဲ့ စားပွဲနား ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာသည်။ ။

"မောင်ရေ...၊ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါဦး၊ မောင် မကြားဘူးလားဟင်..."

အသံချို့လေးက ထွက်ပေါ်နေဆဲ...။

မင်းထယ်က ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့... နေလင်း၊ ငါ့ပါ...ငါ့ပါ...၊ ကောင်စုတ်... နင့်အဘွားကို ဘာတွေ သွားကျပ်တာလဲ...၊ နင်ဟာလေ ကောင်းကိုမကောင်းဘူး...၊ အရင်အတိုင်းပဲ နင်သိချင်ရင် ငါ့ကို အရင်မေးမြန်းပါဦးလား ဟဲ့... ငါကပဲ ရည်းစားခိုးထားနေသလိုလိုနဲ့ ၊ ဟွန်း...၊ နင်တွေ့လိုက်တဲ့ လူက အဘွားကိုယ်တို

င် သဘောတူတဲ့ သူပဲ...။ သူနဲ့ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ အဘွားကိုယ်တိုင်ခွင့်ပြုတာဟဲ့...။ နားလည်ရဲ့ လား... တကတဲ၊ သူကအဘွားကို သွားတိုင်ရတယ်လို့ ...။ နင်လုပ်ပုံနဲ့ ငါတကယ် ဘဲထားရင်တော့ သေပြီပဲ..."

မင်းထယ်သည် အင်မတန် စကားသွက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမနာ ဆိုမနာ လေသံကြောင့် နားထောင်နေမိသည်။ ။

တစ်ဖက်က စကားတွေအဆက်မပြတ်နှင့် စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာတော့ သူလည်း ဆွံ့အပြီး အလိုက်သင့် နားထောင်နေမိသည်။ ။

နေစမ်းပါဦး...။

သူမက ဘယ်သူလဲ...။

"ဟဲ့... နေလင်းတဲ့ ..."

သူ့နာမည်ကိုရော ဘယ်လိုသိတာလဲ...။ မင်းထယ်နေလင်းကို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တချို့က နေလင်းဟု အဖျားဆွတ်ခေါ်တတ်ကြသည်။ ။ အမှန်မို့ မင်းထယ် ဇေဝေဇဝါနှင့် ငြိမ်နေမိတော့...။

သို့သော် ဒီအသံကိုတော့ သူ မကြားဖူးတာ သေချာသည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့မှာ တရင်းတနှီး နင်ငါနှင့်ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေ ဆိုတာလည်း များများ စားစား မရှိလှပါ။

တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီ...။

"ဟက်လို... ခဏလေး"

သူမရဲ့ စကားသံကိုဖြတ်ပြီး ကြားဖြတ်ဝင်လာတဲ့ အသံကြောင့် အမ

ရာဝတ်မှုန်မှာ လျှာလေး တစ်လစ်ထုတ်လျက် ပခုံးလေး ကျုံ့သွားရသည်
။

ဘုရားရေ... ဒီအသံ ဩဩတည်တည်ကြီးက ဘယ်သူလဲ...။

"အခု ဘယ်ကို ဆက်နေတာလဲခင်ဗျာ..."

"ရှင်"

နောက်တစ်ခွန်းမှာ တော့ နေလင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အမရာ
သေချာသွားသည် ။

"ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်တာလဲ"

"နေလင်းနဲ့ ပေါ့... နေလင်းမရှိဘူးလား..."

"ရှိပါတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ... ခေါ်ပေးလေး...၊ ရှင်ဘာလို့ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရ
တာလဲ..."

"အဲ... ဟို... ကျွန်တော်က နေလင်းပါ..."

"ဘာ... ရှင် မနောက်နဲ့ နော်... ၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ နေလင်းသူငယ်
ချင်းလား၊ ကျွန်မသူနဲ့ ပဲ ပြောမယ် ဖုန်းအခုပေးလိုက်ပါ..."

"ဟာ... ပြဿနာပဲ"

"ဘာကပြဿနာဖြစ်တာလဲ... နေလင်းဖုန်း
နေလင်းကိုပေးလိုက်ပေါ့... ရှင်လူမှုရေး နားမလည်ဘူးလား..."

"ဒီမှာ ... ခင်ဗျား စွတ်မပြောနေနဲ့ လေ။ မှားတာက ခင်ဗျား"

"အောင်မာ..."

သူကနေရင်းထိုင်ရင်း

နေလင်းဝင်လုပ်နေပြီးတော့များ ... လာလာချည်သေး"

"နေလင်း ဝင်လုပ်စရာမလိုဘူး...၊ နိုင်ငံသားကတ်ပြားထဲမှာ လည်း ဒီနာမည်ပဲ... "မင်းထယ်နေလင်း"...၊ မန္တလေးသား၊ ဒီနေ့မှ ဒီဖုန်းကို စ ကိုင်တာ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ရှင်းအောင်မေးနေတာ... "

"ဟောတော့..."

"ဘာဟောတော့လဲဗျ... ခင်ဗျားအသံ ကျွန်တော် မသိတာတော့သေ ချာတယ်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"ရှင်က ဘယ်သူ... မင်းထယ်နေလင်း... ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်... မင်းထယ်နေလင်း"

"ဒါဆိုရင် ဆောရီး... နာမည်တူနေတာထင်တယ်... ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ရိုးရိုး နေလင်းပဲ..."

"ဒါဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်ကရော..."

"ဖုန်းနံပါတ်က 514...628"

"ကျွန်တော်က အိတ်တူး..."

"ကျွန်မ တူးအိတ်ကိုခေါ်တာ... ဆောရီး"

အမရာဝတ်မှုန်သည် သူ့အမှား သူသိလျှင် အသံတိုးတိုးနှင့် ဆောရီး ရေရွတ်ကာ အသာလေး ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ ။

ဒီဘက်မှာ မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားရသူဟာ မင်းထယ် ပဲဖြစ်သည်။ ။

ဖုန်းမှားတာတဲ့ လား။

တူးအိတ်ကို ခေါ်တာတဲ့ ... တူးအိတ်မှာ ရော နေလင်းပဲတဲ့ လား...။

အားပါး... နာမည်တွေကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ။

နူးညံ့ပေမဲ့ စွာကျဲကျဲဖြစ်နေတဲ့ အသံကလေးက ချစ်စရာကောင်းသည် ။

မင်းထယ်က သူမဆီက ကြားလိုက်ရသော စကားလုံးလေးတွေကို တစ်ခွန်းချင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည် ။

နင်တွေ့လိုက်တဲ့ သူက အဘွားကိုယ်တိုင် သဘောတူတဲ့ သူပဲတဲ့ ...။

ဒါဖြင့်သူမဟာ အိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ပဲပေါ့...။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က မင်းထယ်ဖုန်းထဲအလိုလိုဝင်သွားခဲ့ပြီ...။

တမင် ဇာတ်လမ်းရှာပုံတော့ မရပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်က ကောင်မလေးတွေက လျှော့တွက်လို့ မရဘူးတဲ့...။

ရေလှိုင်းရဲ့ စကားကိုလည်း မှတ်မထားလို့ မဖြစ်။

ရေလှိုင်းက ပွဲစားဆိုတော့ သူ့ထက်အများကြီး ပိုပြီး လူရည်လည်သည် ။ ပါးပါးနပ်နပ် ရှိသည် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ရေလှိုင်းလည်း မန္တလေးက ထွက်လာမှာ ပဲလေ...။

ရေလှိုင်းရောက်ရင် သူလည်း အဖော်ရပြီ...။

မင်းထယ်ဘက်ကတော့ ဒီကောင်မလေးဖုန်းကို ပြန်မခေါ်ရဲပါ...။

ရေလှိုင်းရောက်လာမှ ပဲ တိုင်ပင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။

ထပ်ပြီးတော့ အသံလေးကြားချင်သေးတာကို မင်းထယ်ဝန်ခံရပါသည်။ ။

သူမရဲ့ အသံလေးက တရင်းတနှီးနဲ့ ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဖုန်းမြည်သံလေးကို ရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ် ရရဖြစ်သွားသည်။ ။

အမည်မသိ ကောင်မလေးရယ်...။

ဖုန်းမှားတာ မဟုတ်ဘဲ မင်းဘက်က ငါ့ကို ဇာတ်လမ်း ရှာတာဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ...။
